

JANUSZ DRZEWUCKI

Október rozsdája

Október rozsdája festegeti a lombokat,
belenéz minden lyukba; gyerekek
futnak ki az iskolából, otthon a konyhába
krumpli fő, a gyárban az utolsó
csavart húzzák meg,
még egy pillanat, és fölsüvítenek a szirének.

Apák-bátyák serege lódul
ki az utcára,
van, ki a kocsmába üget,
mások, mint mindig, a folyópartra
slattyognak: jó nézni a kikötőben
a sehova-se-úszó kuttereket.

Tüzek lángja a kisváros mögött,
mezőkön átsurranó varjúfelhők, földes
por keveredik össze a füsttel, szélhordta

hamu száll, fut az erdőbe,
mered a fenyők közt.

Gomolygó csönd,
hangok szólítják egymást, a mi hangunk, keressük
és meg is találjuk egymást; nem értek
semmit, azzá válok,
aki vagyok, semmi több,
talán egy marék homok.

Október rozsdája
a törvény, minden elv, szétmarja a vasat,
visszaadja a természet csöndes
jóságába vetett hitet a kételkedőknek. Odatapad
a szájra, fölszaggatja az ereket,
ráteszi kezét a gondolatainkra.

Augusztus utolsó vasárnapja

Augusztus
utolsó vasárnapján,
azon a napon,
mikor
az athéni
olimpiai játékok
éppen véget értek,

késő este,
igazából már éjszaka,
a vihar után,
mikor az eső
utolsó csöppjei
a luc- és erdeifenyők
tűleveleiről
lekoppantak,
ezüstpénzként
kerekedő
teliholdnál
elindultam
magam felé.

Feketülő víz,
tükrén
ringatózó
vitorlás csónakok.
A csöndben,
sötétségben
a mindétigtől-mindétigig
guruló
Göncölszekér
zenéjére
annak a nevét
dicsértem, ki ezt
a sötétséget szétárasztotta,
megrajzolva
a sötétségben
sötétedő
erdők vonalát,

ki a tó
túlsó partján
lobbantotta magasra
a fényt.

Tornai József fordításai